

ΟΙ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΙΑΣ

Δύο ταξειδιώται, συνοδοιπορούντες, έφιλονείκησαν.

— Πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχα φθάσῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου, ἔλεγε ὁ ἕνας, ἂν δὲν μ' ἐμπόδιζε σύντροφος ὄκνος σὰν καὶ σέ.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; ἀπήντησεν ὁ ἄλλος· ὅτι δὲν περιπατῶ γρήγορα; Τότε λοιπὸν θάγνοῦς ὅτι πολὺν καιρὸν ἤμουν ἐκ τῶν δρομέων τοῦ Ραγιᾶ τῆς Μαῖσσοῦρας.

— Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τότε μετεβλήθης πολὺ. Καὶ ὁμοιάζεις μὲ τὴν χελῶνα ποῦ θέλει νὰ παραβῆ ἔσθ' τρέξιμο μὲ τὸ ἐλάφι!

Τότε ἀπεράσισαν νὰ κάμουν ἀγῶνα δρόμου, κ' ἐφώναξαν ὡς μάρτυρα ἕνα Παρίαν, ὁ ὁποῖος ἔκοπτε χόρτον ἐκεῖ πλησίον.

Ἐπειτα, ἀφ' οὗ ὤρισαν ὡς τέρμα μίαν ταμαρινέαν, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων ἕως τριακοσίων βημάτων, ἀπέθεσαν κατὰ γῆς τοὺς θαρεῖς τῶν σάκκους καὶ ἐξέκινήσαν τρέχοντες.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ Παρίας, ἤρπασε τὸ πολυτίμητον φορτίον κ' ἐξηφανίσθη εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 364.)

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ ἀγαθὴ Δομένικα (Κυριακὴ), κατελήφθη σχεδὸν ὑπὸ φρενιτίδος. Διότι τὸ τσοκτανικὸν κρασάκι, τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσειτο εἰς μικρὸν βαρέλιον, ἦτο προωρισμένον μόνον διὰ τὸς μεγάλας πατριαρχικὰς ἐορτάς, γάμους ἢ βαπτίσιαν, οἱ δὲ πτωχοὶ ἐκεῖνοὶ ἄνθρωποι ἐθεωροῦσαν ὡς μέγα γεγονός εἰς τὴν ζωὴν τῶν τὸ νὰ πσιῶν ὀλίγον κρασί.

Τὸ ζεστόν ποτόν, κομισθὲν μὲ ὄλον τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμὸν, ἔδωκεν ὀλίγην δύναμιν εἰς τὸν Βαλεντίνον, ὁ ὁποῖος ἤμπόρεσεν ἐπιτελεῖν νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φιλοξενούντας αὐτὸν καὶ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν γέρω-Λορέντζον.

Καὶ οἱ δύο ἤξευραν ὀλίγα ἰταλικά, καὶ κατέβαλλον ἀμοιβαίως προσπαθείας διὰ νὰ συννενοηθοῦν. Ὄταν ὁ ἀγαθὸς γέρων ἔμαθε, ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοὶ γέροι ἤλθον ἀπὸ τὴν Βρεττανίαν καὶ ὅτι ἤθελαν νὰ θερίσουν εἰς τὰς Ἀλπεις, ἡ ἐκπληξίς τῶν ὑπῆρξε μεγάλη.

— Σιτάρη! ἀνέκραξε ἔσθ' τὸν τόπον μας μόλις καὶ μετὰ βίας φυτρώνει, ὅπου ἡ Θεῖα Πρόνοια ἠθόλησεν νὰ βάλῃ ὀλίγον χῶμα εἰς τὰ κοιλώματα τῶν βράχων! Οἱ χωρικοὶ μας δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ βοήθειαν διὰ νὰ κάμουν τὸν θερισμὸν, καὶ ἀντὶ νὰ μισθόνουν ὑπὲρ-

τας, πηγαίνουν αὐτοὶ καὶ μισθόνονται εἰς ἄλλους. Ἐγὼ δώδεκα υἱούς ἔλοι ἐργάζονται εἰς τὴν Λομβαρδίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν. Μιμηθῆτέ τους, φίλοι μου, καὶ καταβῆτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ βουνά. Γυρίσετε ἔσθ' τὴν πατρίδα σας... Ὁ δρόμος εἶνε πολὺς, ἀλλὰ ἐδῶ θὰ πεθάνετε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὸν κόπο καὶ ἀπὸ τὴν πείνα... Ἀφοῦ ἀναπαυθῆτε ἀκόμη μιά μέρα ἔσθ' σπῆτι μου, θὰ καταιδούμει καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν πεδιάδα, μὲ τὸ μουλάρη μου, Ἐκεῖ θὰ σας εὐχηθῶ καλὸ ταξίδι, καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Τὴν μεθεπομένην, ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννιός, ἀφ' οὗ ἐφίλησαν τὸ χέρι τῆς ἀγαθῆς γραικῆς Δομένικας, ἀνεχώρησαν συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ φρονίμου γέροντος καὶ τῆς στακτερῆς ἡμίονου, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ τοὺς φέρῃ ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἐκ περιτροπῆς. Ὄταν ἐπεροῦσαν πάλιν ἀπὸ τοὺς δρόμους ἐκείνους, ὅπου ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του, ὁ Βαλεντίνος ἀπεθαύμαζε τὴν ὠραιότητα τῶν Ἀλπεων, αἱ ὁποῖαι παρουσίαζον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του μεγαλοπρεπὲς πανόραμα ἀπὸ βουνὰ καὶ ἀπὸ δάση.

Ἄλλ' ὁ Γιαννιός ἔμενε ἀναίσθητος πρὸς τὰς καλλονὰς τοῦ τοπίου, διότι ἡ τελευταία ἐκείνη περιπέτεια εἶχεν αὐξήσῃ τὴν κατὰ τῶν βουνῶν ἔχθραν του. Καὶ τώρα εἰπέρ ποτε κατηράτο τοὺς γελοίους ἐκείνους ὕβους, τοὺς ὁποίους ἐπενόησε βέβαια ὁ Διάβολος, διὰ νὰ καταστρέφῃ τὴν ἀποψιν καὶ νὰ παραβλάπῃ τὴν συγκοινωνίαν...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Βαλεντίνος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἡμίονου, ὁ δὲ Γιαννιός ἐθώπευε τὰ νῶτά τῆς, ὁμιλῶν οὕτω: — Ὁ γέρος που ἔρχεται κατ'ὸπὶ μας, καὶ που μποροῦμε νὰ ποῦμε γι' αὐτὸν ἐλεύθερα, γιατί δὲν σκαμπάζει γρὺ ἀπὸ γαλλικά, δὲν ἔχει, κύριε, κα-

λὴ καρδιά, δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτυχίου; Λέτε, κύριε, νὰ παντήσωμε καὶ ἄλλους τέτοιους;

— Ὅχι, Γιαννιέ, δὲν πρέπει νὰ το ἐλπίζωμεν! ἀπήντησε στεναζῶν ὁ Βαλεντίνος.

— Κύριε, συλλογίζομαι ἕνα πρᾶγμα: οἱ χωρικοὶ τῆς Λομβαρδίας εἶνε ἄρκετὰ πλούσιοι ἢ γῆ τῶν εἶνε καχεῖα, ἢ ἀποθήκεις τῶν εἶνε μεγάλες καὶ γεμάτες. Καὶ ἔμω, πούθεν δὲν ἀπαντήσαμεν ἕναν ἄνθρωπο καλὸ καὶ εὐπλαχνοῦ... παντοῦ μᾶς ἐδέχοντο μὲ βρισιές καὶ μᾶς ἐγύρευαν λεπτά. Μόνον ἐδῶ, ἔσθ' ἀγρία βουνά, ἔσθ' φτωχικὸ σπιτάκι ἐνὸς γέρου, βρήκαμε λίγη καρδιά, λίγη ἄνεσι καὶ παρηγοριά... Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό, Κύριε;

Ὁ Βαλεντίνος ἐσκέφθη πῶς νὰ ἐξηγητῆται αὐτό, δὲν ἤρε τίποτε νὰπαντήσῃ, καὶ ἀπεράσισε νὰ προσηλωθῇ εἰς τὰς μεγάλας περιστροφικὰς πτήσεις, τὰς ὁποίας ἕνας αἰετὸς ἔκαμνε εἰς τὸν οὐρανόν.

Πρὸς τὸ ἔσπερας, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν πεδιάδα, ἔπρεπε νὰ χωρισθοῦν τὸν γέροντα ποῦ ἦτο ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτυχίου, καὶ τὸν ἀπεχαιρέτισαν περίλυποι. Δὲν ἤλπιζαν φεῦ! νὰπαντήσουν τὸν ὁμοῖόν του!

Ἡ ἀθλία ζωὴ ἤρχεις πάλιν, σκληροτέρα ἀκόμη καὶ ἀπελπιστικωτέρα: διότι ὁδοιποροῦσαν τώρα μόνον τὸ ἡμισυ τῆς ἡμέρας, τὸ δὲ ἄλλο ἡμισυ διήρχοντο ἐργαζόμενοι ἐπιπόνως, διὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί των.

Ἐπλησίαζαν τοὺς ἐργάτας, εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ προσεφέροντο νὰ τοὺς βοηθήσουν, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τοῖς ἐπιτραπῇ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ γεῦμα... Τοὺς ὕβριζαν, τοὺς ἐσκωπῶν, ἀπεμιμοῦντο ἐμπαικτικῶς τὴν ξενικὴν τῶν προφορᾶν καὶ ὅταν τοὺς ἐδίδαν ἐργασίαν, τὸ ἔκαμναν ἀπὸ συγκατάβασιν, ἀπὸ οἴκτου,

Ὁ Βαλεντίνος ἐδέχετο τὴν βροχὴν τῶν μαύρων καρπῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ μέσα εἰς τὴν ποδιάν του (Σελ. 373, στήλ. α'.)

ἐξευτελιστικώτερον καὶ ἀπὸ τὰς ὕβρεις.

Κατῆλθον οὕτως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μέχρι τῆς παραλίας τῆς Γένουας, τὴν ὁποίαν καὶ ἠκολούθησαν, διευθυνόμενοι πρὸς δυσμὰς.

Ὅσακις συνήντων ὄμιλον ἀλιέων, σφρόντων τὰ μεγάλα δίκτυα, τὴν τράτανα, ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἐζήτουν ὡς χάριν νὰ ζευθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ σχοινίον. Κ' ἐτραβοῦσαν σκυρμένοι, κοφομεσιασμένοι, ἠγωνίζοντο μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ πόδια, μὲ τὰ πλευρά, ἰδρωσαν, ἐλαχάνιαζαν ὄφρα ὀλοκλήρους καὶ ἡ ἀνταμοιὴ αὐτοῦ τοῦ κόπου ἦσαν δύο-τρία ψαράκια, τηγανισμένα εἰς λάδι ταγγόν, τὰ ὁποῖα ἔτρωγον καθήμενοι ἐπάνω εἰς τοὺς σωροὺς τῶν σχοινίων.

Μίαν ἡμέραν, ἐσταμάτησαν πρὸ τῶν ἐκβολῶν μεγάλου ποταμοῦ. Τοῖς εἶπαν: — Εἶνε ὁ Οὐάρος. Ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην εἶνε ἡ Γαλλία.

Ἡ Γαλλία! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννιός· σὰ νὰ λέμε, κοντεύουμε νὰ φθάσωμε ἔσθ' τὴ Βρεττανίαν!

Ἄλλ' ὁ Βαλεντίνος κυττάζει μακρὰν, πρὸς τὰ τεῖχη μιᾶς πόλεως, ἐπὶ τῶν ὁποίων κυματίζει σημαία λευκή. Εἶνε ἡ σημαία τοῦ Βασιλέως! Αἰσθάνεται ἀναζῶσαν τὴν παλαιάν του ὑπερφάνεταν, φρίσσοσαν, ψάλλουσαν ἀκόμη μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, τὴν θεδαρμένην ἀπὸ τὸ αἶσχος. Καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ τίποτε, ὁ βαρῶνος Κερκὼ ἐξάγει τὸν πῖλον, τὸν ἐλεεινὸν πῖλον τοῦ ἀλήτου, καὶ χαιρετᾷ μακρόθεν τὰ κρῖνα, τὸ βασιλικὸν ἐμβλημα.

Νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὸν Βαλεντίνον καὶ τὸν Γιαννιόν, ἡ ζωὴ δὲν ὑπῆρξε καλλιτέρα εἰς τὴν Γαλλίαν παρὰ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἄλλ' ἐδῶ τουλάχιστον ἔπαυσαν νὰ τοὺς ὑβρίζουν. Οἱ χωρικοὶ τῆς Προβηγγίας, λιτοὶ καθ' ὑπερβολὴν, ἐπλήθυναν τὴν ἐργασίαν τῶν διὰ τροφῆς ἀνεπαρκῶς καὶ ἐλεεινῆς, ἀλλὰ τοῖς ἐφέροντο μ' εὐγένειαν καὶ τοὺς ἔκαμναν νὰ νηστεοῦν εὐθύμως. Τὰ ἀγροτικὰ αὐτὰ γεύματα, ἀποτελούμενα ἀπὸ μαῦρον ψωμί, ἀπὸ ἐλῆες καὶ ἀπὸ κρομμύδια ὠμά, ἠρτύνοντο μὲ τραγοῦδια, μὲ ἀστειὰ καὶ μὲ χαριτολογήματα. Ὡ, πόσον ὀλίγη διαθέσιν εἶχαν διὰ τέτοια οἱ δύο δυστυχεῖς φίλοι μας, καὶ πόσον ἡ γενικὴ ἐκείνη φαιδρότης ἐπήυξανε τὴν πικρίαν τῶν μυστικῶν τῶν διαλογισμῶν!

Ὁ Γιαννιός, ἀνεβασμένος εἰς ἕν μεγάλην ἐλαιόδενδρον, ἐγύμνονε τοὺς κλώνους, ὁ δὲ Βαλεντίνος ἐδέχετο τὴν βροχὴν τῶν μαύρων καρπῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ μέσα εἰς τὴν ποδιάν του. Προσπάθει νὰ πείσῃ τὸν ἐαυτὸν του, ὅτι τοιαύτη ἐργασία, σχετικὴ πρὸς τὴν γεωργίαν, δὲν ἦτο ἀνάρμοςτος δι' ἕνα εὐγενῆ· ἀλλὰ μολοντοῦτο, ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν τῷ ἔδιδε καμμίαν παρηγορίαν.

Ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἐλαιόδενδρα ἀντηχοῦσαν γέλια καὶ τραγοῦδια. Ἀπὸ

τοῦ ὕψους τῶν κλάδων, τοὺς ὁποίους ἐσειον ζωηρῶς, τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια ἐτραγοῦδοσαν εὐθυμα τὸ παλαιὸν τραγοῦδι τῆς Μαργαρώς:

«Μαργαρώ, ἂν γίνης ψάρι τοῦ γιαιλοῦ, ἐγὼ θὰ γίνω ψαράς καὶ θὰ σε ψαρέψω.»

«— Ἄν γίνης ψαράς, ἀπαντοῦσαν ἔπειτα αἱ μελαγχρονίαι Προβηγγιαναί, ἐγὼ θὰ γίνω πουλάκι τοῦ ἀγέρα καὶ θὰ πετάξω...»

«— Μαργαρώ, ἂν γίνης πουλάκι τοῦ ἀγέρα, ἐγὼ θὰ γίνω κυνηγός καὶ θὰ σε κυνηγήσω.»

«— Ἄν γίνης κυνηγός, ἐγὼ θὰ γίνω σύννεφο τοῦ οὐρανοῦ καὶ θὰ σου φύγω...»

Αἱ ἠχηραὶ στροφαὶ τοῦ ἐγγχωρίου ἄσματος, αἱ διαυγεῖς καὶ μεταλλικαὶ φωναὶ

τῶν Προβηγγιανῶν, ἐγέμιζαν ἀπὸ εὐθυμίας ὅλην τὴν μεγάλην ἠλιόλουστον πεδιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας αἱ ἐλαταὶ ἐξέτεινον τὴν φρίσσοσαν καὶ ἀργυρόστικτον σινδόνα τοῦ φυλλώματός των. Ἦτο ἐορτὴ θορυβώδης, φαιδρότης αὐξάνουσα ὄλονεν καὶ προχωροῦσα μέχρι τῶν κυανοχρῶν βουνῶν, τὰ ὁποῖα ἐφραττον τὸν ὀρίζοντα.

Καὶ μόνον, εἰς τὴν γενικὴν χαρὰν, τὸ δένδρον ὅπου ἐργάζοντο οἱ δύο φίλοι μας, ἔμενε μελαγχολικὸν καὶ χωρὶς τραγοῦδια.

Πρὸς τὸ ἔσπερας, ἀντήχει ὁ αὐλὸς καὶ τὸ τύμπανον. Ὁ ὄμιλος τῶν νεαρῶν ἀγροτῶν ἐχώρευε τὴν τρελλὴν φωνὰν δὲ λαν.

(Ἐπεται συνέχεια)
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΝΟΛΥΝΟΣ
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ.

Ὁ Ἀσπροῦλης καὶ πάλιν κουτσαίνει. Εἶτε ἀπὸ τὸ βρόντο ποῦ πῆρε, εἶτε ἀπὸ τὴν ἐξαφνικὴν ψυχρολουσίαν, εἶτε ἀπὸ τὸ φόβο του — ὅ, τι θέλεις πές, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη στέγνωσε ἔσθ' ἡλιο, δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ ἔσθ' τὰ πόδια του.

Ὁ Γιαννάκης μας δὲν ἀκούει λόγια... Τὸ καθηκόν του, θὰ κάμῃ σὰν καλὸ παιδί καὶ σὰν καλὸς βοσκὸς ποῦ εἶνε. Ἔτσι, πιάνει τὸν Ἀσπροῦλη ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τον φορτῶνεται ἔσθ' ὠμό του.

Ἀρχίζε νὰ βραδυάζῃ. Τὰ πρόβατα καὶ οἱ μικροὶ βοσκοὶ θέλουν νὰ γυρίσουν ἔσθ' ἄνδρῃ, ἔσθ' σπῆτι. Ὁ Γιαννάκης, καθὼς εἶνε φορτωμένος, δὲν μπορεῖ νὰ προσέχη καὶ τὰ ἄλλα πρόβατα. Ἄλλὰ ἡ Μάρω καὶ ὁ Φουντοῦκος εἶνε ἄρκετοὶ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, καὶ τὸ κοπάδι γυρίζει ἔσθ' ἄνδρῃ, καὶ οἱ μικροὶ βοσκοὶ γυρίζουν ἔσθ' ἄνδρῃ, χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ κανένα κακό.

Ἔτσι, ὁ Γιαννάκης, ἡ Μάρω καὶ ὁ Φουντοῦκος ἐξακολουθοῦν νὰ βγάζουν κάθε μέρα τακτικὰ τὸ κοπάδι, καὶ νὰ το πηγαίνουν ἔσθ' ἄνδρῃ νὰ βόσκη.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΩ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Αγαπητοί μου,
ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΜΟΥ ἀνεκοίνωσε μίαν ἐπιστολήν τοῦ φίλου της Ἀγγέλου Ἀύγερινου. Ἦτο ἐπιθυμία τοῦ ἐπιστολογράφου νὰ μὴ ἀνακοινώσῃ, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μου ἐδίδεν ἀφορμὴν νὰ γράψω κ' ἐγὼ καμμίαν ἐπιστολήν πρὸς τοὺς φίλους μας, περὶ ζητήματος, τὸ ὅποιον ὁ Ἀγγέλος Ἀύγερινος νομίζει σπουδαιότατον. Καὶ εἶνε πραγματικῶς πολὺ σπουδαῖον, ὡς θὰ ἰδῆτε ἀμέσως. Κατ' ἀρχάς, ἐσέφθη νὰ δώσω ἀπλὴν περίληψιν τῆς ἐπιστολῆς, καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν μου, νὰ τὴν σχολιάσω. Ἐπειτα ὁμοῦ ἐπισημάνω τὰ κυριώτερα μέρη της, διότι εἶνε μετὰ ζωντανότητα, μ' αἰσθημα, μ' εὐγλωττίαν γαρμμένη, καὶ θέτει τὸ ζήτημα πολὺ καλά. Μόνον τὸ ὕψος της εἶνε κάπως ἀνώμαλον καὶ ἀτημέλητον, ἀλλὰ διὰ μίαν ἐπιστολήν, ἢ ὅποια δὲν εἶχεν ἀξίωσις δημοσιότητος, αὐτὸ δὲν πειράζει. . . .

τῆς παραμελήσεώς των. Πρὸ μηνὸς ἐθρήνησα ἕνα φίλον μου, ἀποθανόντα ἐκ φθίσεως. Ἀνθρώπος τῶν θεάτρων. Ἐκοιμάτο ἑτάς τέσσαρας τὸ πρωί, κ' ἐξυπνοῦσε ἑτάς ἑνδεκά. Καλὸς, κάλλιστος κατὰ τὰ ἄλλα. Αἱ συμβουλαι μου δὲν τον ὠφέλησαν. Εἶχε γίνῃ καὶ αὐτὸς ἀνθρωπάριον ἰσχυρὸν, νέος κατ' εὐφημισμὸν. « Πρὶν ἔμβῃ ὁ Ὀκτώβριος, φοροῦν ἐνα παλτὸ ἕως κάτω. Ἰὰφ' οὐ προηγουμένους ὄχυρωθοῦν μετὰ ζεῦχος θερμῶν φανελῶν. Τί λές, ἀγαπητὴ Διάπλασις, γι' αὐτὴ τὴ ζωὴ; Δὲν σκέπτεσαι ὅτι ὄχι ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς σου, ἂν δὲν ἐγίναν, θὰ γίνον ὁμοῦ ἀνθρωπάρια τέτοια; »

Βλέπετε, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀγγέλου Ἀύγερινου παρέχει στάδιον διὰ πολλὰς σκέψεις καὶ διὰ πολλὰς παρατηρήσεις. Θὰ τὰς κάμωμεν μεθ᾽ ἄλλο, διότι σήμερον δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἐκταθῶμεν.

ΟΙ ΧΗΝΕΣ
(Μῦθος Κρολῶφ)

Μετὰ τὸ μακρὺ τοῦ τοῦ καλαμὶ ὠδηγούσε τὲς χῆνες τοῦ ἕνα χωρικοῦ ἐπιδημιολογία κ' εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὅρες περπατοῦσε σιγμὴ χωρὶς νὰ εὐρῇ ἡ στάνη τοῦ ἰουχία, μὰ τόσο ἐβιάζετο ὀφθαλμῶς, γιὰ νὰ προφθάσῃ τῆς Κυριακῆς τὴν ἀγορὰ καὶ ὅταν ἀναγτόν δουλευτὴ ἢ δουλειὰ καὶ τὸ συμφέρον [κἀσθ] ἀνάγκη καὶ τὸ ζῶο του, θάρρῳ, νὰ κουράσθῃ. «Ὅμως γι' αὐτὸ τὸν χωρικὸ δὲν ἀδικῶ. . . Ὅμως [αὐτὲς, θάρρῳντας, πῶς ἀδικημένες εἰν' ὅσο ποτές τῶν διαβατῶν ταυτῆ μετὰ τὲς φωνῆς ἐσχιζοῦν καὶ θυμωμένες τέτοια λόγια ἐσφωλίζου: «Κι' ἐγίνηκε ποτές πλεῖδ μεγαλύτερο [κακό,] ἔμεϊς, ἐμεῖς οἱ χῆνες τόσο νὰ ὑποφέρωμε; Παρατηρήστ' ἐδῶ, διαβάτες, ἕνα χωρικὸ, ποῦ ἀπὸ ποῦ κρατεῖ ἢ σκούφια του δὲν [ἔξερμε,] ἐμεῖς νὰ ἐχωμ' ὀδηγῶ καὶ βασανιστὴ! Ποιὸς τῶλπιζε καὶ ποιὸς ἀκόμη θὰ το [πιστευτῆ,] πουλερικὰ τῆς ἀγορᾶς νὰ καταντήσωμε! Μήπως αὐτὸς ὁ πρῶτος τοῦ χῆνοι ποτὲ [σκέφθῃ,] ὅτι δικαίωμα μὲς εἶνε νὰ παῖται ἕνα ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σεβασμὸ βαθῦ, κ' ὄχι ταπεινωμένα, ἔτσι δὰ, νὰ τρέχωμε ἐμεῖς τὰ περιεάκουστα πουλιὰ, ποῦ ἐχομε τὰ τεῖχη τοῦ τραγοῦ Καπιτωλίου ὡς σηκ' ἐλάβαμε τιμὴν ἅλη τῆ Ρώμης ὡση, ποῦ εἶχαν—μὴ τὸ λησμονεῖτε—ἀφιερῶση εἰς τὸνομά μας τότες ἐορτὴ μεγάλη; —Καὶ σεῖς, τοὺς ἐρωτᾷ ἕνα διαβάτης, πάλι ἔχετε τόσο ἐπαρμένον τὸ κεφάλι, ποῦ ἀπαιτεῖτε, τωρινῆς σεῖς χῆνες, νὰ σας τιμοῦν, ὡς τὲς ἀρχαῖες ἐκεῖνες; —Μὰ οἱ προπάτορές μας, ἔερετε, νομίζω. —Ἐβιάθασα τὴν ἱστορίαν καὶ γνωρίζω σεῖς, ὁμοῦ, ὡς πρᾶξι ἐκάμπετε μεγάλη; —Σὰς εἶπαμε: οἱ πρόγονοί μας εἶχαν [ὡση] τῆ Ρώμης τὴν ἀρχαία! . . . Ναί, δὲν ἀμφιβάλλει γι' αὐτὸ κανεὶς, μὰ σεῖς τί ἔχετε κατορθώση —Ἐμεῖς; τίποτε ἀκόμη. . . Τίποτε; [γι' αὐτὸ] λοιπὸν τιμὴ σὲ σὰς καμμὰ δὲν χρεωστῶ. Ὅστε ἀφῆστε τοὺς προγόνους ποῦ ἐκοιμήθησαν [μῆθησαν] φίλες μου, ἐκεῖνοι ὅπως τοὺς ἀξίει ἐτιμῆ, καὶ σεῖς, ὅπως ἀξίζει θὲ νὰ τιμηθῆτε. . . ἔτῃ σοῦβλα περὰστές, ἀφοῦ καλοψηθῆτε! I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΒΕΣΜΙΑΣ ΤΟΥ ΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἡ προβεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Εσπαθώματος, ἢ ὅποια ἐλγῃ τὴν 31 Ὀκτωβρίου, παρατείνεται ἀκόμη κατ' αἰτησὴν πολλῶν Διαγωνιζομένων. Εἰς προσεχῆς φύλλον, ὅταν θὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις πρὸς ταυτὴν ἀνανέωσιν τῆς ἐγγραφῆς, διὰ τὸ 1903, θὰ δηλωθῇ ἕως ποτὲ ἀκριβῶς παρατείνεται ἡ προβεσμία τοῦ Εσπαθώματος, καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἐκ νέου οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, διὰ νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Λιακὴ Μαργαρίτα* συναντᾷ καθ' ὄδον μικρὴν ἀγιοπαῖδα, κρατοῦντα καλῶς ἀστεινὸν καὶ κλαῖοντα. — Τί ἔχεις, μικρὲ μου; τὸν ἐρωτᾷ. — Χί, χί. . . ἔφαγα τὰ σταφύλια τῆς μάνας μου καὶ θὰ με δέρῃ. — Καὶ διατὶ τὰ ἔφαγες; — Γιατί. . . χί, χί. . . γιατί ἦτανε λίγα. . . *Ἐστὴν ἡ ἐπιτολὴ τοῦ Κρολῶφ.*

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὸ προηγουμένον φύλλον καθυστέρησεν ἕνεκα τῶν ἐκλογῶν, καὶ ἀντὶ νὰ ἐκδοθῇ τὸ Σάββατον, ὅπως πάντοτε, ἐξεδόθη τὴν Πέμπτην. Ἐγὼ βέβαια δὲν ἀναμνησθῶμαι εἰς τὰ πολιτικὰ, ἀλλὰ ἀναμνησθῶμαι οἱ ἄλλοι πολλοὶ δὲ τῶν ἐργατῶν τοῦ τυπογραφείου εἶχον ἀπέλθῃ εἰς τὰς πατρίδας τῶν διὰ νὰ ψηφίσουν καὶ ἐλεῖψαν ἀκριβῶς ἡμέρας. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον καθυστέρησε καὶ τὸ παρὸν φύλλον. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι ἀπὸ τοῦ πρᾶξοῦς, ἢ ἐκδοσις θὰ γίνῃ πάλιν τακτικῇ.

ΤΟ ΛΟΦΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον εἰς τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, ὁ ὅποιος κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1899-1902 ἔλαβε τὸ ἐξῆς:	
Εἰς τὸν 59ον Διαγ. (λύσεων) Ἐπαινον = 1/16	
Εἰς τὸν 62ον Διαγ. (λύσεων) Ἐπαινον = 1/16	
Εἰς τὸν 64ον Διαγ. (λύσεων) Γ' Βραβ. = 1/8	
Εἰς τὴν Δεκάτην Κυριακὴν Ἐπαινον = 1/16	
Εἰς τὸν 65ον Διαγ. (Ἀσκήσεων) Ἐπαινον = 1/16	
Εἰς τὸν 66ον Διαγ. (λύσεων) Γ' Βραβ. = 1/8	
Εἰς τὸν 67ον Διαγ. (Ἀσκήσεων) Ἐπαινον = 1/16	
Εἰς τὸν 68ον Διαγ. (λύσεων) Γ' Βραβ. = 1/8	
Εἰς τὸν 70ον Διαγ. (λύσεων) Γ' Βραβ. = 1/8	
Εἰς τὴν 71ον Διαγ. (Ἀσκήσεων) Ἐπαινον = 1/16	
Εἰς τὸν 72ον Διαγ. (Ἀσκήσεων) Ἐπαινον = 1/16	
Εἰς τὸν 73ον Διαγ. (λύσεων) Γ' Βραβ. = 1/8	

Ἐπερὶ τὴν ἀδελφὴν τὴν μονάδα κατὰ ἕν δεκάτην ἔκτον. Συγχάρω τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, ὁ ὅποιος δικαιούται νὰ ζητήσῃ τρεῖς τόμους ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς καὶ ἀστελῆ τὴν φωτογραφίαν τοῦ πρὸς δημοσίευσιν. Ὅσοι τυχόν θὰ ἐκπλαθῶν, βλέποντες εἰς τὸν ἀνωτέρω Πίνακα διὰ τὸ Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος ἔλαβεν ἐπανεπιτημένους Γ' Βραβεῖον εἰς

τὸν Διαγωνισμὸν τῶν λύσεων, πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται ὅτι εἰς τὸ Ἀθρόν Βραβεῖον λογαριάζονται καὶ τὰ «Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ». Ἀρχαῖε Ἑλληνας (Γ.Μ.Κ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, καὶ σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου. Γιατμοιτοῖκε [ΕΕΕ], ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὄρατας ἐπιστολάς σου. Φαντάζομαι τὴν ἀνυπομονήν σου αὐτὰς τὰς ἡμέρας μετὰ τὴν καθυστέρησιν. Ἀλλὰ δὲν νομίζεις, ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ συνεθίσκῃ νὰ εἶνε ὑπομονητικὸς; Εἶδε νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρόν σου. Εὐτύχημα ποῦ σου περᾶ ἀμέσως ὁ θυμὸς, Ψάνα - Λούλα, διότι διαφορετικὰ, ἐκείνη τὴν ἡμέραν, ποῦ δὲν εἶδες νὰ σου ἔχω ἀπάντησιν, θὰ ἔτραγες θυμωμένη, καὶ ἡμποροῦσεν αὐτὸ νὰ σε βλάψῃ. Ἡ πρόταξις σου σὲ τιμᾷ πολὺ, Νέμε, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὴν δημοσιεύσω, διότι φέτος δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ἐπιχειρῶ αὐτήσιν τοῦ φύλλον. Τοῦ χρόνου, ἔως, Ὅσον διὰ τὴν ἀπορίαν σου, ἰδοῦ: Εἰς τὴν ἀπονομήν τῶν βραβείων τῶν Ἀσκήσεων κρατῶ ἐν μέρει τὸ σύστημα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων, ἀλλ' ὄχι μετὰ τὴν τυπικὴν ἀκριβείαν, διότι αἱ Ἀσκήσεις δὲν μετροῦνται ἀπλῶς, ὅπως αἱ λύσεις, ἀλλὰ καὶ ζυγίζονται. Ἀρτὰν γκατὲ (Ζ.Δ.Χ.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Παρατηρῶ ὅμως, ὅτι δὲν εἶσαι ἰδιαίτερον εὐτυχὴς εἰς τὴν ἐκλογὴν ψευδωνύμων τὸ προηγουμένον βαρὺ καὶ δυσκίνητον ὡς πέτρων τὸ τωρινόν, γαλλικόν μετὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Ὅσον διὰ τὴν ἐπιμετρον τὴν πληροφορίαν σου, τί νὰ σου εἶπῶ! ὁ δεύτερος στίχος ἔχει τέτοιο μπερδέμα, ποῦ εἶνε ἄδύνατον νὰ τον δημοσιεύσω δυστυχῶς οὕτε ἀρθροῦνται. Ἡ στατιστικὴ τῶν Ἀσκήσεων, Χαλκιδεδῶν Λιμοκοιτῶν, περιέχει πολλὰς ὀρθὰς παρατηρήσεις. Ἀδύνατον ὅμως νὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψει ὅλοι θὰ εἶχον τὴν αὐτὴν ἀπαίτησιν, ἵδεσθαι δὲ πρὸ πολλοῦ ὡς κανὼν ἀπαράβατον, ὅτι ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται καὶ τὸ ἐξῆς δὰ ἀπέξω. Ὅνειρον θερινῆς Νεκτῆς, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον καὶ . . . σιωπῇ! Ἡλεκτριμὲ, μάλιστα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον δεκτὸν, ὡς ἐλευθέρων καὶ ὄρατον. Αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχῆς. Περὶ τὰ πράγματα μὲ γράφει ἡ Ροδία Κυρηναῖος: ὅτι ὑπάρχουν καὶ κανονικὰ κατακόκηνα, ἐνθυμῶμαι δὲ κάλλιστα ὅτι ὁ θεὸς τῆς εἰς τὸ Παρθίον εἶχεν ἕνα τέτοιο. Τὸ πιστεύεις, Ἀργελε τῆς Ἀγάπης; Τὸ Ἐνθυμῶν [ΕΕΕ] ἐνέγραφε τὸ συστηθὲν ἀπὸ τὸ Ἀστρο Πορτικαῖο πτωχὸν καὶ φιλόμουσον παιδίον. Τὸ συγχάρω διὰ τὴν εὐγενῆ του πρᾶξιν, καὶ το εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ διὰ τὸ Εσπαθῶμα. Παταράν, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Αἱ προτάσεις εἰς τὸ προσεχῆς. Πολλοὶ μὲ γράφουν πάλιν διὰ τὸ Σῆμα. Θὰ τοὺς ἀκούσωμεν μεθ᾽ ἄλλο, διότι σήμερον δὲν ἔχω τόπον. Καὶ τὸ Εσπαθῶμα προοδεύει πολὺ. Οἱ φίλοι μου τὸ πῆραν πλέον μετὰ τὴν καρδίαν τῶν καὶ ἡ παράταξις τῆς Προβεσμίας τοὺς ἔπεισεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν!

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ἡ Ψάνα Λούλα ἀντιχαιρετῇ τὸ Λουλούδι τῆς Καρδίαις καὶ το ἐρωτᾷ ἂν τὴν γνωρίζῃ παρακαλεῖ δὲ τὸ Κεντρί νὰ τὴν πληροφορήσῃ τί τοὺς κάνει τοὺς ποντικούς. Ὁ Γιατμοιτοῖκος χαιρετῇ τὴν Θερινὴν Βραχί, καὶ ἂν κυνήγῃ τοῦ ζητᾷ ἄδικα, χαρτερεῖ. Ἄς του εἶπῃ τὸ ὄνομά της, καὶ θὰ ἔγῃ τὸ αἰτημὰ της. Ἡ Ἀμαρυλλὴ ἀσπάζεται τὴν Ἰδανικὴν Γλυκῦτητα, ἢ ὅποια ἀδίκει πολὺ τὴν Ροδίαν Κυρηναῖδα νὰ λέγῃ, ὅτι εἶνε πολὺ κρασί: διότι αὐτὴ γνωρίζει κάλλιστα, καὶ μόνον. . . πολὺ σαμπάνια πίνει. — τὸ Κεφαλῶθρον χαιρετῇ τὴν Κορηλαῖδα Κύθρον καὶ τὴν Ὀρειοπόδρον Ψυχῆν. — τὸ Ζυλιάνιον Γουασιῶν ἀσπάζεται τὸ Κεντρί, χαιρετῇ δὲ τὴν Μόγουσιν, τὴν ὅποιαν ἐρωτᾷ. ἕως ποτὲ πὰ θὰ μεῖνῃ εἰς τὴν ἐκότην; δὲν βλέπει τὰ χιόνια; — τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Λουλουδιῶ τῆς Καρδίαις καὶ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Ἡλίου προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν τῶν πληροφοροῦν δὲ τὴν Καικιλίαν Κουντούρη ὅτι ἀδυνατῇ νὰ τὴν φανερώσῃ τὸνομά του. — τὸ Λευκὸν Κρίνον εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν Παταράν Παρῶνα διὰ τὴν συγχαιρητῆρά του, ἀντιχαιρετῇ τὴν Ἀρὸν τοῦ Παρῶσθ καὶ ἐρωτᾷ τὸν Σιρ-Λά-Φαλονὰς ἂν ἔλαβε τὴν κάρτα του. — ἡ Ροδία Κυρηναῖος πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου, ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον πρὸ πολλοῦ, τοὺς παρακαλεῖ δὲ θερμῶς, ὅπως ἔχει κανένα σκυλάκι «Μῶφ» εὐφύεστατον καὶ χαριτωμένον νὰ τῆς τὸ στείλῃ (ὁρίστε τῆς εἶπαν!) — ἡ Νύμφη τοῦ Σηκουάρα πληροφορεῖ τὸν Κέκρινον Ἄσπρα, ὅτι γνωρίζει τὸ ὄνομά του καὶ ἂς μαντεύσῃ ποῦ εἶνε. Ζητεῖ δὲ τὰρχικὰ τοῦ Κροτάλου καὶ τοῦ Σιρ-Λά-Φαλονὰς. — ἡ Ναυαῖκα ἀσπάζεται τὴν Παπαροῦσαν τοῦ Γουασιῶ καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τῆς γράψῃ, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε ποῦ εὕρισκεται χαιρετῇ δὲ τὸν Ἐυμαγοῦντ Ἀδδὸν καὶ τὴν Χρυσόπτερον Ἀλκωνά, ἀναμένονσα ἀπάντησιν εἰς τὰ δεκάτια της. — ὁ Παύμαχος χαιρετῇ τὸ Λευκὸν Κρίνον καὶ το ἐρωτᾷ ἂν ὁ γραφικὸς ἐκείνος χαρακτήρ ἦτο ἰδικὸς του. — ἡ Ἰδανικὴ Γλυκῦτης συμβουλεύει τὸν Ὀβελισκοντῆς Κλεοπάτραν, ὅταν κἀν τὸν καθαλιέρον, νὰ φορῇ κλάκα καὶ ἄσπρα γάντια τὴν δὲ Ὀμίλῃν νὰ μὴ εἶνε τόσο ἀκατάστατος. — ἡ Λάτριν τοῦ Ὁραίου ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν Πειραικὴν Νύκτα. — ἡ Ποιμενίς τοῦ Παταράκου ἀσπάζεται τὴν Ἀρῶσον τῆς Ἐοῦμον, καὶ τὴν ἐρωτᾷ τί γίνεται: ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Σηηλαίου Δοξαπατῆ, Ἐρημίουτοῦ καὶ Ἀδουσε τῆς Κηφισοῖδε, ἢ ἀνταλλαχῆς Μ. Μουστίκου. — ἡ Σημῖα τῆς Ἀγίας Ἀσπας χαιρετῇ τὴν Ἐλπίδα τῶν Ἀυστοχῶν καὶ τῆς εὐχεται εἰς προσεχῆ Διαγωνισμὸν πρῶτον Βραβεῖον. — ὁ Σαυρατάκος Κόλλπος δέχεται ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸν Γαυφύλιον Κόλλπον. — ὁ Ὀβελισκοντῆς Κλεοπάτρας χαιρετῇ τὸν Φιλόδοτον Μακεδόνα καὶ τὸν ἐρωτᾷ διατὶ δὲν του γράφει. — ἡ Τράτα τοῦ Ἐυρόπου ἀσπάζεται τὴν Κάμερον Σὺλβα καὶ διατὶ δὲν τῆς γράφει; — ὁ Μέλλας Ἀδάμας πληροφορεῖ τὸν Ἰσημερινὸν τοῦ Κόμου, ὅτι εἰς τὴν τὸνομά του καὶ δὲν τῷ λέγει τὸ ἰδικόν του: δέχεται δὲ ἀνταλλαγὴν γραμματοσφύρα μετὰ τὸν Κόκκινον Καπελάκι, ἂν ἔγῃ ρωσικὰ. — ὁ Σιρ-Λά-Φαλονὰς ἐρωτᾷ τὴν Ἀριστοκρατίδα Ρουμανίδα πῶς θὰ τον ἐπερᾶσῃ ἡ Ἄδρα τῆς Κερκίρας, σὲ τρέξιμο ἢ σὲ πέσιμο; — δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει σήμερον τόπος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: τὸ Νευροσπαστον μετὰ τὸν Ἰσημερινὸν τοῦ Κόμου, Μικρὸν Ναυτήν, Μόρπον καὶ Χαμῆνην Ἐδουγιάν. — ὁ Ἀσπὴρ τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκίρας, Πράσινον Χαβιάρι, καὶ Θεαγέννην. — τὸ Διαβῆ-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ του Οἰκουμένου Πάτριαρχεος Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικῆς δραχ. 7.— Ἐξωτερικῆς φρ. χρ. 8

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

Δι' ἑκατομμύρια ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἑν ἔτος.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΚΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεία

Περίοδος Β' — Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Νοεμβρίου 1902

Ἔτος 24ον. — Ἀριθ. 48

ἀκὴ τοῦ Πειραιῶς μετ' ἠρόν Χαβίαν, Μινώταυρον, Δωρητὴν Ὀρείραν, Παρταγοῦ Παρόντα καὶ Ἰπποκράτη τῶν Ποντικῶν — ἡ Πειραικὴ Νδὲ μετ' τὴν Ναυτοπούλιν τῆς Κρανίτης, Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρον, Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ, Θεοτὴν Βροχὴν καὶ Κωπηλάτιδα Κύθρον — ὁ Στάνλεϋ μετ' τὸν Εὐκροστὸν Αἰδῶν, Κροδὴν καὶ Στὸ Λά-Φαλουά — ἡ Μέλισσα τοῦ Τυνητοῦ μετ' τὸν Χαλκιδὴν Δημοκρατόρον, Συναχωμένον Ποντικόν, Ἀγγὸν Περιστεράκι, Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας καὶ Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρον — ἡ Λάτρως τοῦ Ὀραίου μετ' τὸν Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Τρεμοσθῶρον Ἀστέρι, Μόνωρον, Ἐκάτην καὶ Ταγγραῖλλον — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος μετ' τὴν Ἀθάραν Καρδίαν, Ζωηρόν Ἰπποκράτην, Κρόταλον, Κίμα τοῦ Δονάθωρος καὶ Τραγιάσκον — ὁ Δωρητὴς Ὀρείρων μετ' τὴν Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν Ἐρυθρόν Νέφος, Ἐλπίδοσθρον, Ἀόρορον Βέρανα καὶ Βικτωρα Οὐγγῶ — ἡ Κόρη τοῦ Στρωμωῶνος μετ' τὸν Θεσσαλικόν Ἀνθος, Βασιλίσορον τῶν Αἰθέρων, Παύμαχον, Πόδος Εἶμαι καὶ Μήμου Ἀπτον — ἡ Νύμφη τοῦ Σηκουάνα μετ' τὴν Κωπηλάτιδα Κύθρον καὶ Κεντρί — ἡ Ναυσικά μετ' τὴν Ζουρλοροκέταν, Μήμου Ἀπτον, Χλόην τοῦ Κηρισσοῦ καὶ Ἐρυθρόν Νέφος — ὁ Παύμαχος μετ' τὸν Ταυριμπριπίμ, Ἐρυθρόν Νέφος καὶ Δωρητὴν Ὀρείρων — ἡ Ἰδαϊκὴ Γλυκύτης μετ' τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος — ὁ Κλάδος Ἐλαιῶς μετ' τὸν Κεντρί, Ἐσμεράδαρον, Τρεμοσθῶρον Ἀστέρι, Ἀτ-Ἀτ-Χάν καὶ Μέλλοντα Δόμιον — ἡ Ποιμενίς τοῦ Παναχαϊκοῦ μετ' τὸν Σπῆλαιον Δοξαπατρή, Ἐρμητίδα, Μυστηριώδη Φύσιν καὶ Ἄλλος τῆς Κηρισσιᾶς.

μικρὰ Βιλελίνα ;) Τράταν τοῦ Ἐθόριου (να ἔλθῃς καὶ νὰ μὴ σε ἰδῶ ! κρίμα !) Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου (Βραχέϊον ἔστειλα.) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου (ἐπίσης) Ἀναυρον (χαίρω ποὺ ἔγινες καλὴ.) Μέλαινα Ἀδάμαντα (ἡ περὶ τῆς μ' ἐρωστὴς δὲν εἶνε συνδρομητρία.) Χειμωνιάτισσον Ἥλιον (ἔστειλα.) Κάκιαν (δὲν πειράζει· φθίνει ποὺ ἔγινες καλὴ.) Μαθῶρον Χλόνα (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἔγκαιρον ἀνάνεωσιν τῆς συνδρομῆς· πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς μας φίλης.) Ἐπιμελὴ Μαθήτριαν (ἐλπίζω, ὅτι οἱ «Μικροὶ Βοσχοὶ» θὰ σου ἀρίστην πολὺ μὰ γράψω μου λοιπὸν συχνότερα.) Ἐθόριον Ναπολέοντα, Στὸ Λά-Φαλουά (ἐλήθη.) Ζωρηλικ (ἔστειλα.) Ἀγγελικὴν Γιθανάκη, (βεβαίως τὸ Δελτίον τῆς Ἐγγραφῆς δὲν εἶνε ἀπαραίτητον.) Φιλοπάτριδα Ἰάδα (εἰς τὸ προσχέξ.) Πέτραν Σκανδάλον κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσχέξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὄσας δεκατὰ μέχρι τῆς 11 Ἰανουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύνανται γράφασαι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζομένων, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰαφάρῳ μὲν εἰς φανίλλας, ὡν ἕκαστος περιεχίει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

565 Συλλαβόγραφος

Εἰς ἑβραῖος διαβασμένος θὰ φυτρώσῃ μεσ' στῆ [μέση] Ὄταν τις εἰς δύο γέλια ἔν τετραπόδον προσέσῃ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀναθουρίου Ρόδου

564 Στοιχειόγραφος

Σὰν ἔχω τὸ κεφάλι μου εἶνε οἱ νεκροὶ κοντὰ μου. Καὶ μετ' βελόνα, ἰκέφαλο, θὰ κάνω τὴ δουλειά μου. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπούλεως

568 Τονόγραφος

Εἶμαι φυτὸν εὐώδες, σάρεσις ἡ μυρωδιά μου, Ἀλλὰ μὴ με πειράξῃς, ἄσος με στῆ δουλειά μου, Διότι ἂν θελήσῃς νὰ με δευτονίσῃς, Πολὺ θὰ με φορησίη. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀναθουρίου Ρόδου

566 Δικτυωτόν

- 1. — Εἰς τὴν βῆξιν μου ἐπάνω βάρους ἀρκετόν [σηκόνω.]
- 2. — Εἶμαι λέξις τοῦ προσώπου ἕνα μέλος παρὶ [στώσα]
- 3. — Νὰ σε κάμω νὰ λυπῆσαι ἐγὼ πάντα κα- [τορθώνω.]
- 4. — Γιά νὰ μέλῃς, πρέπει γάλλῃς τὰ μυαλά σου [τετρακόσα.]

567 Κεκομμμένη γονία

- 1. — Τίγρις εἶνε ποταμὸς καὶ θηρίον.
- 2. — Ὁ Γιωργος ἀγαπᾷ νὰ ψεύδεται, μολονότι τόσας φορές ἐπεπλήχθη ὑπὸ τῶν γονέων του.
- 3. — Ὁ Δουκόλος ἦτο λιαν καίμαχος.
- 4. — Εἰς τὴν πλατείαν σήμερον παιανίζει μου- σική.
- 5. — Πίνθος εἶνε ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

568 Μωσαϊκόν

Ἡ Μενεξεδένια καὶ ὁ Σκανδαλιάρης. Μανδραγοφάγος, Νέμος καὶ ἡ Σκνίτα. Ἀπὸ τούτου θλούς ἕνα γράμμ' ἂν πάρῃς, Ξεύρεις τί θὰ κάμῃς; στὸ νερό μιά τρύπα! Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀναθουρίου Ρόδου

570. Παίγνιον

Ἡ ἐκμηδένισις τοῦ πέντε. — Πῶς εἶνε δυατὸν νὰ διαταχθοῦν τὰ πέντε αὐτὰ γραμμίδες, ὥστε νὰ σημαίνοιν μηδέν; 1 1 1 1

571. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς

Δάδε τὰ πρῶτα γράμματα λέξων μερικῶν Νὰ κάμῃς ἕνα κύριον ὄνομα ἀρσενικόν. Νησός τις μετ' τὰ δευτέρα εὐκόλα σχηματίζεται Καὶ μετ' τὰ τρίτα βασιλεὺς ἀρχαῖος; ἐμφανίζεται: 1, Ἀνθος διατηρούμενον πολὺ. — 2, Σκάφος μικρὸν. — 3, Δένδρον τοῦ βουνοῦ. — 4, Φυτὴν ἀνερωπτικόν. — 5, Σύνδεσμος. — 6, Οἰκιακὸν σκεῦος.

572. Φωνηεντόλιπον

δς - σός - μῆς Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπούλεως

573. Ἰνδικὸς Γρίφος

Κ4 (ἐπίθετον) κ6 (οὐσιαστικόν) κ4 (ἐπίθετον) ω2 (οὐσιαστικόν.) Ἐστὴν ὑπὸ Γερασίου Καρυσουλῆν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ ἰουλίου 39

442. Πλίνθος (πλὴν θῶς) — 443. Φολῶν. — 444 Ἀδύμ. Ἀζύμα.

445 Γ Η Ρ Υ Ο Η Σ 446. Οὐ θέμις ψεύδε- Δ I σθαι. — 447. 5x6: I O 3-4 +2+1-7+ Λ Δ Ο Δ Ι Κ Ω Ν 8x9=90. — 448- Μ Σ Ρ Η 480. 1. Σκότος κόν- Μ I τοι, κόρος, ὄρος, δ- Ω I σος, σός, δς, ὄς, Ν N φθις. 2. Φῶς, ὄς, δς, σός, σᾶς, μᾶς, μᾶ, ἄμα, ἄρα, Ἡρα, ἦρ, ἄρ, Ἀσῆρ, ἀσῆρ. 3. Ἀσῆρ, Ἀσῆρ, ἄρ, ἦρ, Ἡρα, ἄρα, ἀρᾶ, ἀλλά, ἀλλᾶς, ἄλας, ὄλας, ὄλος, ἦλος, ἡλός. — 481. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Τ σχηματίζεται ἡ Μεσοστιχίς: ΜΕΜΦΙΣ (τοΜος κτΒί, ἀτΜός, τᾶΦος, τειῶν, τὸΣος.) — 482. Ἀδικωμάζωματα διαβολοσκοπισμάτα. — 483. Κάλιστον ἡ παιδεία κτῆμα βροτοῦς.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μὲς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος θῶος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ἀδελφώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀντὶ Ἑλληνικῶν ἢ Κρητικῶν γραμματοσῆμων προσφέρονται σπάνια ξένα. Ἀπευθυντέον: Γεώργιον Ι. Τρακάκη, ὁδὸς Ἀθηνῶν 16 Πειραιᾶ. (B — 77)

ΤΟΜΟΙ "THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15. 16. 17.18. 19. 20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1.10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24) πρὸς φρ. 2.50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδελτος φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδελτος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ (Συνέχεια)

— Ὡλοζήποτε, παρετήρησεν ὁ Τζῶν Κόρτ, αἱ ἐκδηλώσεις αὐταὶ τῆς λατρείας δὲν θὰ μᾶς διαφωτίσουν περὶ ὑπάρξεως θρησκευτικοῦ αἰσθητικῶς, διότι θάπευθύνωνται ἀπλῶς πρὸς ἕνα ἀνθρώπου. — Ἐκτός ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ξύλινος ἢ πέτρινος, ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Εἰμπορεῖ, ὁ ἄρχων τῶν Βαγδδῶν νὰ εἶνε εἰδωλον, ἐκ τοῦ εἶδους ἐκείνων, τὰ ὅποια λατρεύουσιν οἱ αὐτόχθονες τῆς Πολυνησίας. — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀγαπητέ μου Μάξ τίποτε πλέον δὲν θὰ ἔλειπεν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Νγκάλα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ σχηματισθῇ ἕν ἀνθρώπινον πλάσμα, καὶ θὰ εἶχαν ὄλον τὸ δικαίωμα νὰ καταταχθοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως καὶ οἱ αὐτόχθονες, περὶ τῶν ἐποίων ὀμιλεῖς.

— Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει πάντοτε ὅτι τὸ ἀξίζουσι ὑπέλαβεν, ὁ Μάξ Οὐμπέρ εἰς τόνον ἤμιστον κολακευτικὸν διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Πολυνησίας. — Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, Μάξ, ὅτι τὸ ἀξίζουσι, διότι πιστεύουσιν εἰς τὴν ὑπαρξίν κάποιας θεότητος, καὶ ποτε δὲν ἦλθεν οὐτε θὰ ἔλθῃ εἰς κανένα ἡ ἰδέα νὰ τοὺς κατατάξῃ μεταξύ τῶν ζῶων, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κατέχουν τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς ζωολογικῆς κλίμακος!

Χάρις εἰς τὴν εἰκογένειαν Λο-Μαί, ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Λάγκας ἐτεποθετήθησαν εἰς καλὴν θέσιν διὰ νὰ βλέπουν τὰ πάντα. Ὄταν τὸ πλῆθος ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸ κέντρον τῆς πλατείας, οἱ νεαροὶ Βαγδδοὶ καὶ τῶν δύο φύλων ἤρχισαν νὰ χορεύουν, ἐν ᾧ οἱ

ἡλικιωμένοι ἤρχισαν νὰ πίνουν. ἀπαράλακτα δὲ ὅπως θὰ ἐγίνετο εἰς οἰονδήποτε ἀνθρώπινον πανηγύρι. Ἦσαν δὲ τὰ ποτὰ τῶν κατοίκων τοῦτον τοῦ δάχους ζυθοειδῆ καὶ καυστικά, κατεσκευασμένα κύριως ἀπὸ καρποῦς ταμχρινιδένδρου, μετ' ἄλλων φυτικῶν χυμῶν. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἦσαν καθ' ὑπερβολὴν ἀλκοολικά, διότι αἱ κεφαλαὶ τῶν πανηγυριστῶν δὲν ἐβράδυναν νὰ θερμανθοῦν καὶ οἱ πόδες νὰ παρ-

παίουν κατὰ τρόπον πολὺ ἀνησυχαστικόν. Οἱ χοροὶ τῶν νέων δὲν ἐνόθμιζαν διόλου τὰς κομπὰς φ ι γ ο ὕ ρ α ς τῶν εὐρωπαϊκῶν τετρακόρων καὶ τῶν μενουέτων. Δὲν ἦσαν οὐτε κανὸς ζωηρὸς ἐκεῖνος καὶ συγχρόνως σεμαντῶν ς ο ρ τ δ ς τῶν Ἑλλήνων καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς. Δὲν ἔβλεπες βήματα ρυθμικά, οὐτε ὠραίας συστροφῆς τοῦ σώματος, οὐτε χαριέντας ἀκκισμούς. Μορφασμοὶ μόνον καὶ τ ο ὕ μ π ε ς. Ἐν γένει, εἰς τὸν χορὸν τῶν Βαγδδῶν διέκρινες μᾶλλον τὸν πίθηκον παρὰ τὸν ἄνθρωπον, — καὶ σημειώσατε, ὅχι πίθηκον γυμνασμένον καὶ παιδαγωγημένον, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἐπίδεικνύουσιν εἰς τὰς πανηγύρεις, ἀλλὰ πίθηκον ἐκδοτον ἐντελῶς εἰς τὰ φυσικά του ἐνοστικτά. . .

Ἡ δὲ ὀρχήστρα, — ἂν ἐπιτρέπεται νὰ τὴν ὀνομαζώμεν οὕτω, — ἡ ὁποία συνάδευε τοὺς χορούς, ἀπετελεῖτο ἀπὸ ὄργανα ὀλωεδιόλου πρωτογενῆ. Τὰ τύμπανα ἦσαν πελώρια κολοκύνθα, κορμῆναι εἰς τὴν μέσῃ καὶ σκεπασμέναι μετετωμένον δέρμα, τὸ ὁποῖον ἐκτυπᾶτο μετ' ὀλην τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν· οἱ δὲ αὐτοὶ ἀπλᾶ καλάμια, τὰ ὅποια ἐφύσασαν οἱ μουσικοὶ μετ' ὀλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων τῶν. Οὐδέποτε φοβερώτερος καὶ πλέον παράφρωνος θόρυθος κατεσπάραξεν ὡτὰ λευκῶν!

— Δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν τὸ αἰσθητὸν τοῦ ρυθμοῦ. . . παρετήρησεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

Ἐξήκολούθει νὰ γυρίσῃ τὴν λαυτέρναν. (Σελ. 378, στήλ. 6.)